

# ORVOSOK MESÉLIK

## Elvira

Osváth János dr.

A következő történetnek nincs csattanója. Titokfejtéssel, morális tanulsággal sem szolgálhatok.

Úgy tizenöt évvel ezelőtt történhetett. Egy fárasztó nap késő délutánján, forgalmas rendelés közepette bedurrant egy tömött fogam. Akinek volt már gyökérgyulladás, az tudja, hogy miről beszélek, akinek nem volt, örüljön neki. Szerencsés tulajdonságom, hogy a munka feszített figyelme minden fájdalmat el tud nálam fojtani. A pokol az utolsó beteg eltávozásával szakadt rám. Asszisztensem belém vágott egy kombinált fájdalomcsillapítót, hogy ne legyen baj a vezetéssel. Ekkor megszólalt a telefon. Elvira volt. Elkent hangon, nagy nehezen elmondta, hogy szomszédja, a jó lélek Ancsa, aki átjárt hozzá segíteni, ott az ő lakásában elesett, és nem tud felkelni. Na ez hiányzott még. Ancsa néhai kedves kollégám özvegye volt, nem tehettem, hogy átpasszolom az ügyeletnek, muszáj volt felmennem hozzá.

Elvira eredetileg egy egészségügyi intézmény kutató laboratóriumában volt vezető asszisztens. Főnöke egyetemi társam volt, egy évfolyamtalálkozón dicshimnusz zengett róla. Eszes volt, tanulékony, megbízható. Szinte harapott az új ismeretekre. Ha új metodikát kellett bevezetni, vagy új eszközt kaptak, nekilátott, és addig nem lankadt, amíg sínen nem volt az ügy. Benyomásom alapján ezt el is tudtam hinni róla. Mint beteggel, éveken át nem sok dolgom volt vele.

Ötven-egynéhány éves volt, amikor kettébe tört az élete. Férje, akivel minden jel szerint nagyszerűen éltek, megbetegedett. Két szívinfarktus gyors egymásutánban, majd agyvérzés, és vége lett.

Elvirát természetesen lesújtotta a csapás, de amilyen fából faragták, bízni lehetett benne, hogy talpon marad.

Néhány nap után kérte, hogy jöjjen ki hozzá. Rémes állapotban találtam. Tágra nyitott szeme rettenetet tükrözött. Az történt, hogy megjelent egy fiatal ember, a férj házasságon kívül született, eltitkolt gyermeke. A nőnek fogalma sem volt róla, de elképzelni sem tudta volna, hogy a férje kettős életet élt. A gyász forró könnyeit valami jéghideg borzalom váltotta fel. Ráadásul a fiú a lakás őt megillető hányadát követelte.

Elvira ekkor inni kezdett. Megállíthatatlanul és egyre

többet. Két gyermeke, jómagam, barátai megpróbáltunk hatni rá, jött pszichiáter, pszichológus, semmi eredmény. Elvesztette a munkahelyét, kezdte eladogatni az ingóságait. Odáig jutott, hogy egyszer egy parkban szedték össze, és a detoxra vitték, mint egy csavargót.

Ancsának egyértelműen combnyaktörése volt. Tehetetlenül feküdt a padlón. A százkilós asszonyt egyedül képtelen voltam felrakni az ágyra, a hőttrészeg Elvirára nem számíthattam. Megvártam a mentőket, közben hideg vizet tartogattam a számban. Miután elvitték Ancsát, én is mentem volna, de Elvira, aki mindvégig a rekamién hevert, könyörögve visszatartott. Akkorra már úgy éreztem, mintha egy szöveget vertek volna az arccsontomba.

– Doktor úr, az Isten áldja meg, segítsen rajtam! Szabadítson meg az italtól!

Tompán bámultam rá, engedelmesen bólintottam.

– Jól van. Megszabadítom.

Kimentem a konyhába, Elvira utánam támolygott. Az asztalon egy jókora demizson állt, kétharmadig telve. Fogtam és a bort belecsorgattam a mosogató lefolyójába.

– Jaj, de jó, köszönöm, doktor úr, nagyon köszönöm – hajtogatta kissé teátrálisan. Kántálását a kiömlő ital ritmikus kotyogása kísérte.

Indultam a bejárati ajtó felé, de megtorpantam. Itt valami nem jön össze.

Egy régi emlék bukkant fel bennem. „Jól van, fiam, de a kevesebb több lenne” – véltem hallani egykori magyartanárom intő szavait, amint az iskolai szavalóversenyre készít fel. Visszafordultam és benyitottam a kamrába. Na igen, ott volt egy másik demizson, színiültig tele borral. Ezt is megfogtam és vittem a mosogatóhoz.

– Kérem szépen, jaj, ne, kérem, nagyon kérem, ne...

A fájdalomtól, gyógyszertől, kimerültségtől közömbössé váltam, mint egy darab fa. A demizson utolsó cseppig kiürült. Köszönés nélkül faképnél hagytam a siránkozó betegemet, hogy valahogy elvergődjek a fogászati ügyeletre. Ott megnyitották a gyökércsatornát, hogy addig is megkönnyebbüljek, amíg eljutok fogorvos barátomhoz a további kezelésre.

Elvira ettől a naptól fogva többé nem ivott. Fokozatosan összeszedte magát, visszavették a laborba is. Újra a régi volt, csak az arca lett kisebb, a háta görnyedtebb. Munkahelyén is szokásban voltak a névnapi koccintások, de őnélküle. Évekkel később sem nyúlt az irgalmas kezek által felajánlott pohár után, amikor a mellrák csontátteinek fájdalmát már a morfintapasz sem csillapította.